

Josef Pokorník

Zpracovaly

Petra Flajžíková a Denisa Řezáčová

pod vedením

Jany Charvátové

Petra: V každé obci k životu neodmyslitelně patří bití kostelních zvonů. Zvony svolávají věřící k bohoslužbám a k modlitbě, v době minulé také upozorňovaly na hrozící nebezpečí, například poplach při požáru, vpádu nepřátel či chemický poplach v dobách války. V Rohatci službu zvonů přerušila 2. světová válka. Všechny zvony byly odebrány pro válečné účely. Až v roce 1963 byl pořízen první nový zvon. O tom nám už vypráví svůj příběh pan Josef Pokorník.

(Sundávání zvonů na válečné účely)

Pan Pokorník: Začalo to tak, že tady byl nějaký farář pan Bělík. Tady se totiž „zvonilo“ jen rozhlasem. Nebyl tu žádný zvon. Jeden tady byl, takzvaný umíráček, který vážil asi pět kilo. Jenomže my jsme potřebovali zhotovit velký zvon, tak jsme se s panem farářem domluvili a našli člověka v Brodce u Přerova, který zvony odléval.

Denisa: Byl to pan Dytrych, se kterým byla rychlá domluva. A tak započalo pořizování zvonů do Rohatce. Nejdříve získáním povolení na odlití zvonu od církevního tajemníka, až po pomoc při odlévání prvního zvonu a konečné zavěšení do kostelní věže. Pan Pokorník k Dytrychům do Brodce jezdil se svou rodinou a skupinkou dobrovolných pomocníků z Rohatce tak často, až jejich časté setkávání přerostlo ve velké přátelství.

Pan Pokorník: A tak, když jsme se tak jako sprátelili, tak si nás vzal skoro do rodiny. Volal nás tam každou sobotu, jak se odlévaly zvony, dycky volal rohačáky. Dřív se nelilo, dokud tam nebyli Rohatčáci.

(Nově odlitý rohatecký zvon v dílně u Dytrychů)

Petra: Takto se pan Pokorník dostal k práci se zvony. Samotné odlévání bylo nebezpečné a zdraví škodlivé, přesto odlévání a práce kolem zvonů jej natolik naplňovala, že se těmto aktivitám věnoval dalších 8 let. Nebylo to zrovna jednoduché. V tehdejší době se materiál na výrobu zvonů nedal koupit, musel se shánět různými způsoby.

Pan Pokorník: A taky měď jsme sháněli všelijak. Když se shazovalo elektrické vedení, tam se dávaly ty hliníkové, tož to jsme sbírali po tych známých klukoch, co to dělali. „Kluci, já to potřebuju“. „Nač to chceš?“ „Tož na uzemnění a takové“. Tož jsme lhali, nemohli jsme říct, že to chceme na to a to... To by byla blbost.

Denisa: Vzpomíná a vypráví pamětník.

Pan Pokorník: Rohatčané dali dost materiálu. Měděné kotle, jak jsem říkal, a takové věci. Nebo aj busty, takové ty rámečky, odlitky Bedřicha Smetany či Dvořáka - tož to bylo škoda, to jsme si nechali. Moždíře taky dávali.

Petra: Takto nám popsal pan Pokorník shánění materiálu k výrobě zvonů. A jak probíhalo vyzvednutí prvního hotového zvonu do věže kostela?

Pan Pokorník: *Ten první zvon měl 160 kg, dával se ve večerní dobu, a to tomu nebudete věřit, po těch točitých schodech ho nahoru a vytáhl jeden pán, který měl jen kladku jako páku, na provaze, a potom schodek po schodku ho vytáhl.*

Denisa: *Zvon se vyťahoval na kostelní věž téměř tajně a docela nebezpečně, protože pro církevní věci v tu dobu nebylo pochopení a uznání. Někteří občané s tím dokonce nesouhlasili.*

(První rohatecký zvon)

Pan Pokorník: *A někteří lidé, když jsme to dělali, tak nám říkali: „Radši, kdybyste nám udělali kanalizaci, ne abyste dělali jen pro kostel. To stejně půjde pryč.“ S tím se počítalo, protože z kostela dřív chtěli udělat sklad na obilí.*

Petra: Takto složitě probíhalo pořízení prvního zvonu, jak vzpomíná pamětník. Další zvony se již mohly zhotovovat a vyťahovat už snadněji, protože se uvolnila doba. Pan Pokorník se postaral o zřízení celkem 7 zvonů. O jejich údržbu, kostelní věž i samotný kostel se dodnes, i ve svých 83 letech, s láskou stará. Tato jeho práce se stala celoživotním koníčkem.

(Výstavba kanalizace a silnice byla podpořena brigádami, aby se mohly pořídit nové zvony)

Ukázka svátečního zvonění rohateckých zvonů - viz nahrávka.